

Karácsonyi történet

GACSÁLYI TÖLGYESI ÁGNES

főszerkesztő

ok.szerkesztoseg@gmail.com

Igaz, jóval korábban, még nyáron kezdődött, de karácsonyra tárgyiasult az élmény. A történet talán inspirálja a hozzám hasonló álmodozókat.

Kiadványunkat immár hét éve szerkesztve állandó törekvésem volt, most is az, hogy az orvosi könyvtárosok – még ma, minden viszontagság ellenére is – népes tábora valódi közösség legyen. Ez persze nem(csak) rajtam múlik, hanem magán a közösségen, a benne lüktető, mindenki számára érezhető kapcsolattal, a közös tudás megosztásával, az együtt átélt élményekkel, a fel-feltűnő tehetségekkel vagy különleges egyéniségekkel, a szakmai kiválóságok meg- és elismerésével, közös múltunk tiszteletteljes gondozásával, szóval mindazzal, amitől egy embercsoport közösségnek nevezhető.

Tudom, elmagányosodó társadalomban élünk, ahol a felfoghatatlanul gyorsan fejlődő mesterséges intelligencia (már a fogalom is nonsense) ugyanilyen iramban rombolja az egyéneket, egyéniségeket és a köztük épphogy vegetáló kapcsolatot. Ebben a szuperintelligens művilágban – ahol olyan szörnyű szavak születnek, mint elektroszmog, fényszennyezés, klímakatasztrófa, végzetes ökológiai lábnyom – kérdésessé kezd válni a fogalom jelentése és jelentősége: emberi kapcsolat. Mert beérjük egy okos kütyüvel: tablettel, lappal vagy épp egy okosmobillal, amit legkevésbé használunk kapcsolatteremtésre, úgy értem: emberire, sokkal inkább üzletelünk, játszunk vagy szelfizünk vele. Vélt (vagy véletlen, de mindenképpen nagyon illékony) sikereink új mértékegysége a lájkok és megosztások száma. Ezeket a kütyüket elmaradhatatlanul cipeljük mindenhová, nélkülük nem érezzük magukat biztonságban. És valóban, ha megtörténik az a csapás, hogy elszakadunk tőlük, szempillantás alatt összedől szuperintelligens világunk. Hiszen az egész életünket hordozzuk ezeken az eszközökön: kódok, adatok, számok és nevek tömkelegét, nélkülük saját családtagjainkat sem tudjuk felhívni, hiszen mindenünket a mesterséges intelligenciára bízunk.

Ebben a zajszenyezett világban valóban kincs, ha valaki emberi hangot talál, emberi kapcsolatot képes építeni. Büszkén osztom meg Veletek, hogy nekem szerkesztői munkám során már sikerült. Többször is. Legutóbb nyáron történt, hogy Bedéné Gyöngyvér kolléganőnk Nyíregyházáról közzétett egy hírt arról, hogy kórházuk egyik főorvosnőjének megjelent egy haiku-könyve. A haikut mint műfajt ismertem – hiszen magam is a japán kultúra csodálója és egy másik ágának, a virágrendezésnek (*ikebanának*) rajongója vagyok –, a főorvosnőt viszont nem. Gyöngyvér segítségével egy napon belül megismerkedtünk, a friss ismeretséget egy interjúval pecsételtük meg, melyet előző, 3. számunkban tettünk közzé.

Judittal azóta is kapcsolatban vagyok, közösen alkotunk. Ő ír, én fotózom elkészített alkotásaimat, és ez a két alkotói tevékenység a köztünk lévő 200 km távolság ellenére is nagyszerűen illeszkedik egymáshoz. Egyikünk szavakkal, másikunk képekkel fejezi ki egyéniségét, világlátását, mindezt a japán művészet két varázslatos ágának eszközével. A közös érdeklődés lehetőséget adott a kezünkbe, amellyel – reményeink szerint – mi is tudunk adni valamit a világnak. Élményt, gondolatot, jelen esetben egy karácsonyi ajándékot, melyet kiadványunk mellékletében bonthatnak ki Kedves Olvasóink.

És ez csak egyetlen történet azok közül, amelyek hidat képez(het)nek könyvtárosaink, könyvtáraink között, sajtóorgániumunk által. Hiszem, hogy sokkal több is lesz, ha figyelünk egymásra, szakmai környezetünkre, ha nyitottak vagyunk felfedezni mások tehetségét, tudását, sikereit – bármiben! Ezzel a céllal hoztuk létre „*Lélekhúr*”, vagy „*Elmondom hát mindenkinek*” című rovatunkat. Mindig nagy öröm számomra, ha vendég érkezik ide, mert ezek a rovatok mások, mint a többi. A szakmai eseményekről készült beszámolók, referátumok, tudományos publikációk, történeti visszatekintések, évfordulós megemlékezések mellett az említett két rovatban biztosan közelebb

kerülünk egymáshoz, mert nyíltabban, bátrabban mutatkozunk meg. Így indul a kapcsolat.

Az ember társas lény, egészséges élettere a közösség, amelyben kibontakozhat, fejlődhet és megmutatkozhat. Hogy ne menjünk túl messzire, a saját hivatásunkban is létkérdés, hogy kapcsolatban legyünk, mert így tudjuk egymást segíteni, erősíteni, látni és látszani, tanulni egymástól, fejlődni, tájékozódni mesterségesen intelligens világunkban. Használjuk hát ki ennek a futurisztikus, már messze nem a jövőt, hanem érezhetően mindennapjainkat jelentő világnak minden lehetőségét és osszuk meg egymással belőle a jót, ezzel is erősítve szövetségünket, mert így egyre hatékonyabban leszünk képesek szolgálni, segíteni azokat, akik hozzánk fordulnak segítségért. Az *Orvosi Könyvtárak* olyan fórumot kínál, ahol összeadódik a tudás, az ismeret, a tapasztalat. Figyeljünk egymásra, vegyük észre közösségünk új, érdekes, hasznos, szép értékeit és tegyük közkinccsé kiadványunk segítségével, gazdagítva ezzel egy olyan közeget, amelyben ott-honosan mozgunk, ahol jól érezzük magunkat, ahol nem érhet baj, mert nem vagyunk egyedül. Szeretném hát, ha 2023-ban is minél több Kollégánk „bekopogna” szerkesztőségünkbe, hogy megismer-

hessük munkáján túl egyéniségét is, hogy ne csak egy arctalan név legyen számunkra, hanem egy hús-vér emberekből álló közösség jól ismert, teljes jogú tagja! És amikor találkozunk, felismerjük egymást közösségünk fényében.

Idén karácsonyra egy, DR. OLAJOS JUDIT-tal közösen alkotott rendhagyó „naptárral” szeretnénk megajándékozni Kedves Olvasóinkat. Mindketten az egészség megőrzésének elkötelezett hívei vagyunk. Ennek kifejezésére ezúttal a japán művészet két letisztult formáját: a *haikut* mint egyedi versformát, és a *sogetsut* mint a tradicionális japán virágrendezés egyik iskoláját – sőt, annak is egy továbbgondolt változatát – választottuk. A képeken ugyanis a hagyományosan használt virágok helyett zöldségek és gyümölcsök „álltak modelt”. Mind-mind egyéniség a maga nemében. Ebből az újszerű vállalkozásból született a *Lélektár*, amelyben a verssorok érzékenyen rezonálnak a képekre, a köztük létrejött összhatás pedig – reményeink szerint – Olvasóink lelkére.

Ezzel az ajándékkal kívánok harmóniában, békeségben és egészségben gazdag új esztendőt Minden Kedves Olvasónknak!

